

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984492000/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

»Nej, nej,« sa Therkelsen, for hvem forretning ikke var nogen lidenskab.

»Mæ—n, alt hvad der tilstræber vor materielle opholdelse, opfindelser, de såkaldte fremskridt — jeg siger såkaldte — kort sagt alt det nyttige, det åndeligt dyriske kalder jeg det i modsætning til sanselig nyden, det indeholder ingen opstandelseskraft; den må vi søge i den verdenslyende trang, det såkaldt unyttige, altså religion og poesi. Disse to — — faktorer har i sig opstandelsens mulighed, og man tør vist ikke påstå, at det menneske, i hvem blot poesien er levende, vil gå fortabt. Li poesi er dog en art religion, et ædlere hedenskab, som vistnok i sig gemmer en spire til salighed. Ja, jeg ved godt, at jeg her kolliderer med — naturligvis med Indre Missjon —«

»Naturligvis,« sa Therkelsen.

»Og vel endog med teologien i det hele, mon ikke, Harald?«

»Jo—o,« mente Harald. Han var midtvejs til filosofikum og altså endnu ikke fagmand i teologien, men han følte nok, at her skulde divergeres.

»Ja, heller ikke Harald mener at kunne dele den opfattelse med mig. Jeg står vistnok overhodet noget ene med mit syn på den ting, men det er nu engang mit og—e, ja.«

Fru Lind tilkastede den ensomme et kærligt blik. Fru Laursen var betæet og turde ikke gøre nogen af de mange spørgsmål, der bevægede sig i hende. Han selv så op til de store hedenfarne på væggen; de syntes nok at kunne være med til del med poesien.

Therkelsen så samme vej. »De folk troede på idealerne,« sa han, »som nu er opgiet.«

»Opgiet er idealerne vistnok ikke, nej. Næ — der er tider, hvor de fordukkles, ligesom der kan slå sig en på et spejl, uden at det derfor ophører at være et spejl, og

når vor tids litteratur er færdig med at dyrke dette endelige, som de kalder virkelighed, og som egentlig er så fattig, så livløs og især så uvirkelig — —

»Så vil de gamle blie nye igen,« antog Therkelsen.

»Det vil de vel ikke, nej. Men der vil komme andre med mere ånd i sig. Næ — disse realister — —«

»Nej,« sa Therkelsen

»Jeg læste nylig en bog — som anmelder altså, man må jo gøre sig bekendt selv med det værste — en bonde-roman, Sjællændere, hed den.«

»Ja,« indrømmede Therkelsen, »den er der ikke noget ved.«

»Jo. Den er ret god, jeg vil endogså sige, den er rigtig god. Der er kærlighed, skinsyge, råhed og drukkenskab i den. Jeg vil gå med til, at den er sand, men den er netop heller ikke mere end sand, derfor duer den ikke. Ti hvad nytte er den til? Hvem gavner den? Vi ved nok, at bønderne kan være sådan, hvorfor skal vi så læse om det? Hvad udbytte har vi af det, hvad løftelse? Det kun sandede gavner ikke kunsten, det dræber den. Man kan sige, som der til dels står skrevet: virkeligheden ihjelslår, men idealet levendegør. Nå, der har vi nok småpigerne med kaffen.«

Lind satte sig ned. Så længe han gik, beherskede han al samtale, men nu blev den frigjort, og de andre delte den gruppevis imellem sig. Kaffen blev budt om, til dels i familiekopperne, hvorpå der stod: »Til Fader,« »Til Moder,« »Til Erindring,« »Jeg gratulerer,« og så videre.

»Småpigerne« forsynede de fremmede, mens møer blev siddende. Charlotte var den sødeste af dem, hun hade himmelblå, åndsfraværende øjne, en fyldig mund, der så ud, som den altid lige hade fået et kys (hun var forlovet), og en lille knold til hage, der var dobbelt. Hun var lidt tung og kunde ikke let finde på noget at tale om, men